

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 8 mei 2008 in zaken nrs. 07/20689 en 07/22380 in de
gedingen tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 september 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover thans van belang, geweigerd om _____ (hierna: de vreemdeling) ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

Bij besluit van 22 november 2006, nader aangevuld bij besluit van 1 december 2006, heeft de minister de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 16 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het door de vreemdeling tegen de ongewenstverklaring gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 21 mei 2007 heeft de staatssecretaris het door de vreemdeling tegen het besluit van 29 september 2006 gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 mei 2008, verzonden op 9 mei 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het door de vreemdeling ingestelde beroep tegen het besluit van 16 april 2007 ongegrond verklaard en het door de vreemdeling ingestelde beroep tegen het besluit van 21 mei 2007 niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 juni 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Klein Nulent, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

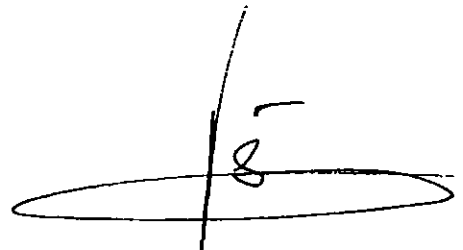
w.g. Klein Nulent
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 november 2008

218-588.

Verzonden: 27 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j° artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/20689 en AWB 07/22380

V-nr:

inzake: _____, van (gestelde) Soedanese nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. E. Metzger, advocaat te Amstelveen,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: drs. F. Mountassir, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 29 september 2006 heeft verweerder ambtshalve overwogen dat eiser niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "tijdsverloop in de asielprocedure". Het daartegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 21 mei 2007 ongegrond verklaard. Op 30 mei 2007 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen.

2. Bij besluit van 22 november 2006 is eiser op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 ongewenst verklaard. De ongewenstverklaring heeft tot gevolg dat eiser Nederland uit eigen beweging onmiddellijk – binnen 24 uur – dient te verlaten. Bij bezwaarschrift van 30 november 2006 heeft eiser tegen dit besluit bezwaar gemaakt. Voorts heeft eiser op 4 december 2006 een verzoek om een voorlopige voorziening ingediend, teneinde de uitzetting op te schorten gedurende de behandeling van het bezwaarschrift gericht tegen de ongewenstverklaring. Het bezwaar is bij besluit van 16 april 2007 ongegrond verklaard.

3. Bij beroepschrift van 15 mei 2007 heeft eiser tegen het besluit van 16 april 2007 beroep ingesteld bij de rechtbank. Op dezelfde datum heeft eiser verzocht om het petitum van het verzoek om een voorlopige voorziening te wijzigen in die zin, dat thans wordt verzocht om uitzetting op te schorten totdat op het beroep is beslist. Bij uitspraak van 27 november 2007 (AWB 06/59383) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats het verzoek toegewezen in die zin dat de rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring worden geschorst totdat op het beroep inzake de ongewenstverklaring is beslist.

4. Het onderzoek ter zitting is aangevangen op 27 november 2007. Het is aldaar geschorst en hervat op 26 februari 2008. Het onderzoek is op die zitting nogmaals geschorst en weer hervat op 18 maart 2008. Eiser is op de laatstgenoemde zitting in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig de heer S.M. Razaghi als tolk in de Engelse taal.

5. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN EN OMSTANDIGHEDEN

1. In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

2. Op 9 november 2004 is eiser ter zake van overtreding van artikel 231, tweede lid, van het Wetboek van Strafrecht (WvSr) veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van een maand met een proeftijd van twee jaren.

3. Op 18 augustus 2006 is eiser ter zake van overtreding van de artikelen 231, tweede lid, artikel 225, eerste lid, en artikel 321 van het WvSr veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier maanden, waarvan een maand voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren. Tevens is bij die uitspraak de tenuitvoerlegging gelast van de bij vonnis van 9 november 2004 opgelegde voorwaardelijke gevangenisstraf.

4. Bij besluit van 29 september 2006 is eisers asielaanvraag afgewezen. Het daartegen ingestelde beroep is op 9 januari 2007 door deze rechtbank en zittingsplaats niet-ontvankelijk verklaard (AWB 06/48282). Tevens is bij uitspraak van die datum het verzoek om een voorlopige voorziening niet-ontvankelijk verklaard (AWB 06/59383).

III. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

1. Verweerder heeft zich – zakelijk weergegeven – op het volgende standpunt gesteld. Eiser wordt vanwege de herhaaldelijke veroordeling voor strafbare feiten als gevaar voor de openbare orde beschouwd, waardoor er aanleiding bestaat om hem ongewenst te verklaren op grond van artikel 67, eerste lid, onder c, van de Vw 2000. Het standpunt van eiser dat hij bij terugkeer naar Soedan net als zijn ouders zal worden vermoord, wordt van onvoldoende gewicht geacht om hem in aanmerking te laten komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd vanwege verdragsverplichtingen zoals artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Bovendien bestaat er geen aanleiding om ongewenstverklaring op grond van artikel 8 van het EVRM achterwege te laten nu niet is gebleken dat bij eiser sprake is van familie- of gezinsleven in Nederland of Frankrijk, zoals eiser beweert.

Voorts behelst de aanvulling van 1 december 2006 op het primaire besluit van 22 november 2006 een aanvulling op en geen substantiële wijziging van het primaire besluit. Er bestond daarom geen aanleiding om het primaire besluit in te trekken en opnieuw te beslissen op de aanvraag. Eiser is door die aanvulling op geen enkele wijze benadeeld. Eiser en zijn gemachtigde hebben voldoende gelegenheid gehad daarop te reageren.

Uit de verwijzing naar de asielbeschikking en de processen-verbaal, alsmede de uitvoerige overwegingen over artikel 8 van het EVRM, blijkt dat er wel degelijk een belangenafweging heeft plaatsgevonden in het kader van de discretionaire bevoegdheid van artikel 67 van de Vw 2000.

Nu eiser slechts verblijf had in afwachting van de beslissing op zijn asielaanvraag (artikel 8, eerste lid en onder f, van de Vw 2000), is voldaan aan de voorwaarden die artikel 67 van de Vw 2000 stelt. De omstandigheden dat eiser reeds vanaf oktober 1999 in Nederland verblijft en dat hij is veroordeeld voor twee, naar zijn eigen zeggen, niet zo ernstige delicten, zijn onvoldoende zwaarwegend om op grond van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van het vastgestelde beleid.

2. Eiser stelt zich in beroep op het standpunt dat het bestreden besluit onzorgvuldig tot stand is gekomen en dat het een deugdelijke motivering ontbeert. Immers, de beschikking van 22 november 2006 is op onjuiste gronden genomen omdat het proces-verbaal van het gehoor inzake de ongewenstverklaring daarin niet is betrokken. Verweerder kon dit verzuim niet repareren door op 1 december 2007 een aanvulling op het primaire besluit te laten volgen. Er is sprake van een substantiële wijziging van het primaire besluit. Verweerder had het primaire besluit moeten intrekken en een nieuw besluit moeten nemen.

Daarnaast is eiser ten onrechte ongewenst verklaard. Eiser betwist dat de beslissing is genomen op grond van de geldende beleidsregels alsmede dat er een zorgvuldige belangenafweging is gemaakt. Eiser verblijft al sinds 1999 in Nederland in afwachting van een beslissing op zijn asielaanvraag. In die periode is eiser eenmaal veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van een maand en eenmaal tot een gevangenisstraf van vier maanden, waarvan een maand voorwaardelijk. Eiser heeft deze straffen inmiddels uitgezeten. Bovendien was er geen sprake van echt ernstige feiten. Eiser bevindt zich in een uitzichtloze situatie. Immers, vanwege de ongewenstverklaring werd het beroep in de asielprocedure niet-ontvankelijk verklaard. Eisers asielmotieven zijn derhalve nooit door een rechter getoetst. Eiser wilde wat doen met zijn leven door te werken of te studeren, desnoods met gebruikmaking van een vals identiteitsdocument. Indien verweerder voortvarender en zorgvuldiger had gehandeld dan had eiser nimmer een strafbaar feit gepleegd. Eiser voelde zich daartoe min of meer gedwongen door de omstandigheden. Deze punten zijn echter niet terug te vinden in de belangenafweging die door verweerder zou zijn gemaakt. Daarnaast heeft eiser aangegeven dat hij een partner en een zoon heeft in Frankrijk. Omdat eiser zijn partner – die in een asielprocedure in Frankrijk zit – niet in problemen wil brengen, heeft hij geweigerd om haar persoonsgegevens prijs te geven.

Voorts is in het bestreden besluit niet ingegaan op het argument dat eiser bij terugkeer naar Soedan zal worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Uit zijn asielrelaas blijkt dat eiser al eerder heeft blootgestaan aan een dergelijke behandeling, ingegeven door religieuze motieven, en dat hij bij mogelijke terugkeer wederom dit risico zal lopen. Ten slotte heeft eiser medische informatie overgelegd waaruit blijkt dat hij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis (PTSS). Eiser staat hiervoor nog steeds onder behandeling.

3. In het verweerschrift heeft verweerder het volgende toegevoegd.

Het beroep op artikel 3 van het EVRM kan niet slagen omdat in de asielprocedure niet aannemelijk is geworden dat eiser afkomstig is uit Soedan.

Ten aanzien van eisers beroep op zijn medische situatie is verweerder van mening dat onvoldoende is komen vast te staan dat eiser lijdt aan een PTSS.

IV. BEOORDELING VAN HET GESCHIL

Ten aanzien van het beroep inzake de ongewenstverklaring (AWB 07/20689)

1. Artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 bepaalt dat de vreemdeling door de Minister ongewenst kan worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel I, van de Vw 2000.

2. Op grond van paragraaf A5/2 van de Vc 2000 kan met toepassing van artikel 67, eerste lid, en onder c, van de Vw 2000 onder meer ongewenst worden verklaard de vreemdeling:

- die ter zake van een misdrijf is veroordeeld tot een gevangenisstraf waarbij het (totale) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel ten minste een maand bedraagt;
- die bij herhaling ter zake van een misdrijf is veroordeeld tot een onvoorwaardelijke (korte) gevangenisstraf.

3. Vast staat dat eiser tweemaal is veroordeeld vanwege een misdrijf. Het totale onvoorwaardelijke deel van de hem opgelegde gevangenisstraffen beloopt meer dan een maand. Gelet hierop en op de toepasselijke beleidsregel in paragraaf A5/2 van de Vc 2000, was verweerder bevoegd om eiser ingevolge artikel 67, eerste lid, en onder c, van de Vw 2000 ongewenst te verklaren.

4. De rechtbank is voorts van oordeel dat geen rechtsregel eraan in de weg stond dat verweerder bij brief van 1 december 2006 het primaire besluit van 22 november 2006 heeft aangevuld. Tot enige onzorgvuldigheid in de voorbereiding van het thans bestreden besluit heeft die handelwijze ook niet

geleid. Verweerder heeft zowel eiser als zijn gemachtigde in de gelegenheid gesteld om te reageren op de aanvulling van 1 december 2006. Met inachtneming van die reacties heeft bij de beschikking op bezwaar van 16 april 2007 een volledige heroverweging plaatsgevonden. Eiser heeft desgevraagd ook niet kunnen aangeven welke nadelige gevolgen deze gang van zaken heeft gehad noch om welke redenen hij in zijn belangen zou zijn geschaad.

5. Voorts heeft eiser aangevoerd dat verweerder in de te verrichten belangenafweging onvoldoende heeft betrokken dat hij zich in een situatie van uitzichtloosheid bevond vanwege de lange duur van zijn asielprocedure en dat hij zich daarom genoodzaakt zag om met een vervalst verblijfsdocument werk te zoeken. De vraag of bepaalde omstandigheden waaronder een strafbaar feit is gepleegd als verzachtende omstandigheden dienen te worden aangemerkt, is primair de taak van de strafrechter. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) is het niet de taak van de vreemdelingenrechter om bij de beoordeling van de maatregel tot ongewenstverklaring nogmaals de omstandigheden waaronder een strafbaar feit is gepleegd, af te wegen. De omstandigheid dat eiser sinds 1999 in Nederland verblijft, noopte verweerder niet van gebruikmaking van zijn bevoegdheid tot ongewenstverklaring af te zien. Ook deze beroepsgrond wordt dus verworpen.

6. In het kader van die belangenafweging heeft eiser verder aangevoerd dat hij lijdt aan een PTSS. In het bestreden besluit is in dat verband opgemerkt dat het laatste medische contact dateert van 7 december 2006 en dat er onder die omstandigheden geen aanleiding is de belangen anders af te wegen. In het verweerschrift heeft verweerder daaraan toegevoegd te twijfelen aan de PTSS, nu daarvan geen bewijs is overgelegd. Verder heeft verweerder erop gewezen dat eiser heeft gesteld dat deze stoomis zijn oorzaak vindt in de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, terwijl zijn relaas ongeloofwaardig is bevonden. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers medische toestand onder deze omstandigheden geen aanleiding geeft om het besluit tot ongewenstverklaring te herzien. Daarbij heeft de rechtbank betrokken dat de gestelde aard en de intensiteit van de klachten ook in beroep onvoldoende is komen vast te staan, terwijl de door eiser gestelde oorzaak van de stoomis, gelet op het overwogene inzake artikel 3 van het EVRM, als onaannemelijk van de hand moet worden gewezen.

7. Eiser heeft gesteld dat het besluit strijd oplevert met artikel 8 van het EVRM. Uit paragraaf A5/2 van de Vc 2000 volgt – kort gezegd – dat indien wordt overgegaan tot ongewenstverklaring van een vreemdeling, steeds sprake is van inmenging in het gezinsleven van de vreemdeling. Beoordeeld dient te worden of die inmenging gerechtvaardigd is op grond van artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Hiertoe dient een volledige belangenafweging te worden gemaakt tussen het belang van de vreemdeling om in Nederland te verblijven en het belang van de Staat bij het handhaven van de openbare orde.

8. In dit kader heeft eiser gesteld dat hij een partner en een kind in Frankrijk heeft. Eiser heeft deze stelling echter niet met nadere stukken onderbouwd. De rechtbank acht dan ook niet aannemelijk gemaakt dat eiser in Frankrijk een gezinsleven als bedoeld in artikel 8 van het EVRM uitoefent. Daarom kan dit betoog niet slagen.

9. Voorts heeft eiser gesteld dat de ongewenstverklaring leidt tot schending van artikel 3 van het EVRM. In het bestreden besluit is in dit verband verwezen naar eisers asielprocedure. De asielaanvraag is bij beschikking van 29 september 2006 afgewezen. In dat besluit is overwogen dat niet aannemelijk is dat eiser afkomstig is uit Soedan. Daaraan is – kort gezegd – het volgende ten grondslag gelegd. Eiser heeft geen stukken overgelegd ter onderbouwing van zijn Soedanese afkomst. Uit de landeninformatie van het Duitse 'Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge' van augustus 1999 volgt dat de Engelse taal in Soedan alleen op scholen wordt geleerd en daar nergens de dagelijkse omgangstaal is. Eiser beheerst het Engels in voldoende mate om in deze taal te kunnen worden gehoord, terwijl hij heeft verklaard nimmer naar school te zijn geweest. Eiser heeft geen gebruik gemaakt van de door verweerder herhaaldelijk aangeboden taalanalyse en is er niet in

geslaagd aannemelijk te maken dat hij die om medische redenen niet kon ondergaan. Verder is gebleken dat eiser zeer weinig kennis bezit van zijn directe woonomgeving. Zo kan eiser niet aangeven welke plaats, stroomopwaarts aan de Nijl, het dichtst bij zijn gestelde woonplaats ligt en is hij evenmin in staat het landschap van zijn directe woonomgeving te beschrijven. Dat eiser uit oogpunt van veiligheid niet vaak mocht reizen doet hier niet aan af. Ook van iemand die weinig reist, kan een zekere basiskennis omtrent zijn directe woonomgeving worden verwacht. Evenmin heeft eiser gebruiken kunnen omschrijven die typerend zijn voor de stam waartoe hij zegt te behoren, aldus verweerder.

10. In het beroepschrift van 15 mei 2007, gericht tegen zijn ongewenstverklaring, heeft eiser wederom gesteld dat hem een schending van artikel 3 van het EVRM boven het hoofd hangt. Eiser heeft echter bovengenoemd standpunt van verweerder in beroep niet gemotiveerd betwist.

11. Gelet op het voorgaande heeft verweerder in redelijkheid eisers Soedanese herkomst ongeloofwaardig kunnen achten. Dientengevolge heeft verweerder terecht gesteld dat het niet aannemelijk is dat eiser bij terugkeer naar Soedan zal worden blootgesteld aan een handeling welke een schending van artikel 3 van het EVRM zal opleveren.

12. De conclusie is dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan. Daarom zal de rechtbank het beroep ten aanzien van de ongewenstverklaring ongegrond verklaren.

Ten aanzien van het beroep inzake de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier op grond van het driejarenbeleid (AWB 07/22380)

13. De AbRS heeft onder meer bij uitspraak van 6 juli 2006 (JV 2006, 347) overwogen dat het gevolg dat artikel 67, derde lid, van de Vw 2000 aan de ongewenstverklaring verbindt, is dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben zolang die ongewenstverklaring voortduurt. Uit die uitspraak volgt dat een vreemdeling geen belang heeft bij een beroep tegen een besluit op een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning zolang hij ongewenst is verklaard, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Dit belang herleeft indien het besluit tot ongewenstverklaring wordt vernietigd of ingetrokken, dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven.

14. Uit hetgeen de rechtbank eerder in deze uitspraak heeft overwogen, volgt dat de ongewenstverklaring van eiser in stand blijft. Gelet daarop kan het beroep van eiser tegen het niet toekennen van een verblijfsvergunning wegens het tijdsverloop in de asielprocedure niet leiden tot het ermee beoogde resultaat.

15. Uit het bovenstaande volgt dat eiser geen belang heeft bij het beroep. Het beroep dient dan ook niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Ten aanzien van beide beroepen

16. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden dan wel één van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

V. BESLISSING

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder het nummer AWB 07/20689,

- verklaart het beroep ongegrond.

De rechtbank,
in de zaak geregistreerd onder het nummer AWB 07/22380,

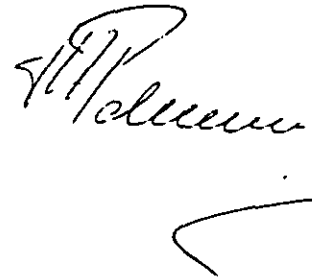
- verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.J. Fehmers, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. A.G. Sijbrands, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 8 mei 2008.

De griffier

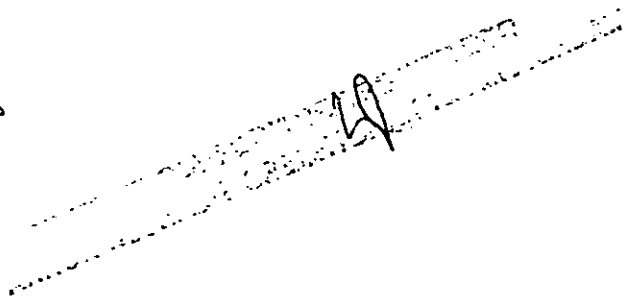
De voorzitter

Afschrift verzonden op:

09 MEI 2008

Conc.: AS
Coll: ER
D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Cohen·Metzger·Moraal-Roos

— A D V O C A T E N —

mr. A.L. Cohen
mr. E. Metzger
mr. P. Moraal-Roos

Aan de Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
te 'S-GRAVENHAGE

Populierenlaan 597
1185 SX Amstelveen
Telefoon 020 643 53 11
Telefax 020 647 91 71
Dardangelden:
ING 69.65.91.278

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
- 3 JUN 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

HOGER BEROEP

Geeft eerbiedig te kennen:

van Soedanese nationaliteit, verblijvende te
in deze zaak domicilie kiezende te Amstelveen, aan de
Populierenlaan 597 (1185 SX) Amstelveen, ten kantore van de advocaat en procureur mr. E.
Metzger, die in deze zaak bepaaldelijk door hem is gevolmachtigd tot het instellen van dit
hoger beroep en het ondertekenen van dit hoger beroep.

Hoger beroep wordt ingesteld tegen de afwijzende beschikking (nr. AWB 07/20689 en
07/22380) van de Rechtbank Den Haag, zittinghoudende te Amsterdam, van 8 mei 2008,
verzonden op 9 mei 2008, waarvan een afschrift is aangehecht, waarbij het beroep, gericht
tegen zijn ongewenstverklaring en gericht tegen de afwijzing van zijn aanvraag om een
verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdsverloop in de
asielprocedure, ongegrond werd verklaard.

Appellant is van mening dat zijn beroep ten onrechte ongegrond is verklaard.

Tegen de eerder genoemde uitspraak worden de volgende grieven aangevoerd.

1. Om niet in onnodige herhalingen te treden verzoekt appellant Uw Afdeling om al hetgeen
dat aan dit hoger beroep is voorafgegaan als hier volledig herhaald en ingelast te
beschouwen.

Ten aanzien van het beroep inzake de ongewenstverklaring

2. In voornoemde uitspraak overweegt de rechtbank onder IV.4 ten onrechte: "De rechtbank
is voorts van oordeel dat geen rechtsregel er aan in de weg stond dat verweerder bij brief van 1
december 2006 het primaire besluit van 22 november 2006 heeft aangevuld. Tot enige
onzorgvuldigheid in de voorbereiding van het thans bestreden besluit heeft die handelwijze ook
niet geleid".

Blijkens artikel 3:47 eerste lid AwB dient de motivering van een besluit te worden
vermeld bij de bekendmaking van het besluit en indien zulks, in verband met de vereiste

Cohen·Metzger·Moraal·Roos

— A D V O C A T E N —

1

spoed niet aanstonds bij de bekendmaking van het besluit kan worden vermeld, verstrekt het bestuursorgaan deze binnen een week na de bekendmaking.

In het onderhavige geval werd het primaire besluit genomen op 22 november 2006. Dit besluit werd later aangevuld bij schrijven van 1 december 2006. De aanvulling van 1 december impliceert dat het primaire besluit onvoldoende zorgvuldig was gemotiveerd nu er kennelijk een aanvullende motivering noodzakelijk was. Met betrekking tot het primaire besluit is derhalve het motiveringsbeginsel geschonden.

Nog afgezien van de vraag of in casu sprake was van 'vereiste spoed', waardoor de aanvullende motivering niet aanstonds met het primaire besluit gegeven kon worden, is de aanvulling van 1 december 2006 niet binnen een week na de bekendmaking verstrekt.

Bovendien ging het in casu om een substantiële wijziging en niet om een simpele aanvulling. De consequentie hiervan behoorde dan ook te zijn dat het primaire besluit vernietigd werd.

3. Ten onrechte overweegt de Rechtbank onder IV.5: *"de omstandigheid dat eiser sinds 1999 in Nederland verblijft, noopte verweerder niet van gebruikmaking van zijn bevoegdheid tot ongewenstverklaring af te zien"*. De rechtbank heeft hier een onvoldoende motivering gegeven. Immers niet nader gemotiveerd werd op welke grond de lange verblijfsduur hier te lande geen rol speelde in de belangenafweging. Zulks klemt temeer nu de door appellant gepleegde strafbare feiten niet dusdanig van aard waren dat zij een ongewenstverklaring rechtvaardigden.
4. Onder punt IV.6 overweegt de rechtbank ten onrechte *"dat het laatste medisch contact dateert van 7 december 2006"*. Dit is een omissie van de rechtbank, nu door appellant bij de gronden van zijn beroepschrift uitdrukkelijk aanvullende medische informatie is overgelegd die niet door de rechtbank bij de beoordeling is betrokken. Op dit punt ontbeert de bestreden uitspraak dan ook voldoende motivering en is niet op zorgvuldige wijze tot stand gekomen. Appellant lijdt aan een PTSS en daarvan is informatie overgelegd. De Rechtbank heeft dit kennelijk zonder nadere motivering naast zich neer gelegd. Dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.
5. Onder punt IV.9 overweegt de rechtbank ten onrechte: *"De asielaanvraag is bij beschikking van 29 september 2006 afgewezen. In dat besluit is overwogen dat niet aannemelijk is dat eiser afkomstig is uit Soedan"*.

De rechtbank geeft hier een onjuiste voorstelling van zaken. Weliswaar is de asielaanvraag van appellant bij gemeld besluit afgewezen maar de rechtbank laat onvermeld dat appellant hiertegen in beroep is gekomen, welk beroep niet ontvankelijk werd verklaard omdat appellant inmiddels ongewenst werd verklaard. Het besluit van 29 september 2006 is derhalve nimmer in rechte getoetst. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte de bewoordingen van de beschikking van 29 september 2006 tot de zijne verklaard.

De rechtbank had, nu het besluit van 29 september 2006 nimmer aan een rechterlijke toets is onderworpen niet mogen overwegen dat verweerder in redelijkheid eisers

Cohen-Metzger-Moraal-Roos

— A D V O C A T E N —

1

Soedanese herkomst ongeloofwaardig heeft kunnen achten. Dit klemt temeer nu eiser in zijn beroepschrift uitdrukkelijk heeft verzocht "al het voorgaande als hier volledig ingelast te beschouwen". Hieronder valt ook het gemotiveerd betwisten van het standpunt van verweerder dat eiser niet uit Soedan afkomstig zou zijn. De rechtbank is hier echter zonder nadere motivering aan voorbij gegaan en heeft enkel het standpunt van verweerder aangehaald. Ook dit is in strijd met het motiverings- en rechtszekerheidsbeginsel.

Door de rechtbank wordt eveneens ten onrechte overwogen "Eiser heeft geen gebruik gemaakt van de door verweerder herhaaldelijk aangeboden taalanalyse en is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij die om medische redenen niet kon ondergaan".

De rechtbank geeft hier blijk van onvoldoende dossierkennis. Immers appelland heeft voor elke taaltoets die hij op medische gronden niet heeft kunnen ondergaan medische verklaringen van zijn behandelend arts overgelegd. De rechtbank motiveert niet op welke grond deze verklaringen niet voldoende zijn om aannemelijk te maken dat hij de taaltoets op medische gronden niet kon ondergaan. Wederom een motiveringsgebrek en strijd met het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel. Immers, appelland kan en mag er toch vanuit gaan dat indien hij zijn zaak in beroep aan de rechter voorlegt, er zorgvuldig naar zijn zaak gekeken wordt en dat alle aspecten bij de besluitvorming worden betrokken. Hiervan is in casu echter niet gebleken.

~~Ten aanzien van het beroep inzake de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunningregulier op grond van het driejarenbeleid.~~

6. Nu uit het voorgaande volgt dat de onderhavige uitspraak van de rechtbank niet voldoet aan de gestelde eisen aan motivering, zorgvuldigheid en rechtszekerheid kan ook het overwogene op dit punt niet in stand blijven.

Om deze redenen wendt appelland zich tot Uw Afdeling met het verzoek de uitspraak van de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, van 8 mei 2008 te vernietigen en de eerste beroepen bij de Rechtbank gegrond te verklaren.

Amstelveen, 3 juni 2008

gemachtigde

E. Metzger